

Londres (Paret marina / T5)

Horaris: de dilluns a dissabte a les 22 h

i diumenges a les 19 h

El dimarts 22 de març, el dilluns 28 de març

i el dissabte 2 d'abril no hi ha funció

Preu: 18 €

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,

Catalunya Caixa i Telentrada

Telèfon: 902 10 12 12

www.telentrada.com

**Sala Beckett/
Obrador Internacional
de Dramatúrgia**

Carrer Alegre de Dalt, 55 bis

08024 Barcelona

Telèfon: 93 284 53 12

Fax: 93 219 79 27

info@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat

Metro: línia 4 (Joanic o Alfons X)

Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,

74, 92, 114, 116

Parades de Bicing més properes: plaça

Rovira, plaça Joanic, carrer Secretari Coloma

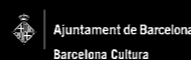
(entre carrers Providència i Legalitat) i carrer

Balcells (amb carrer Secretari Coloma)

Servei de bar i cafeteria

Disseny: Enric Jardí

Sala subvencionada per:

Amb la col·laboració de:

Proper espectacle

El petit Eiolf

— de Henrik Ibsen

Versió i direcció de Toni Casares

— del 13/04/2011 al 15/05/2011

Propers cursos

— Escripura teatral (iniciació)

*Fusteria pràctica per a la creació de
personatges*

amb Marc Rosich

del 05/04/2011 al 21/06/2011

— Escripura teatral (iniciació)

De la rèplica a l'obra

amb Jordi Prat i Coll

del 06/04/2011 al 15/06/2011

— Entrenament actoral (especialitzat)

L'actor, protagonista d'idees.

La dramatúrgia actoral i els Sistemes

Minimalistes Repetitius

amb Daniela De Vecchi

del 09/05/2011 al 19/05/2011

Segueix-nos a Facebook

Londres (Paret marina / T5) — de Simon Stephens

Del 19/03/2011 al 03/04/2011

Traducció de Violeta Roca

Direcció: Marta Angelat

Amb Pau Roca i Mar Ulldemolins

Una producció de La Lluna Nova

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Del 19/03/2011 al 03/04/2011

Londres (Paret marina / T5) — de Simon Stephens

Fitxa artística

Autor Simon Stephens
Traducció Violeta Roca
Direcció Marta Angelat

Intèrprets Àlex Pau Roca
Dona Mar Ulldemolins

Disseny de llums Luis Martí
Disseny gràfic Albert Aran
Ajudant de direcció Carles Velat Angelat

Agraïments Q-ars Teatre, Paula Miranda, Flaco Sosa, Mai Cano i Teatre Lliure

Durada 60’

Una producció de La Lluna Nova

Amb la col·laboració de Festival Temporada Alta i Sala Beckett

Presentació de l'espectacle

Paret marina i *T5* no van ser escrites amb la intenció que es representessin juntes. Però em fa la impressió que han nascut l’una per a l’altra.

Paret marina va ser escrita per ser representada al Bush Theatre, a l'oest de Londres, mentre s’hi feien obres a causa d’una inundació. *Terminal 5* va ser escrita per ser representada, juntament amb una peça de dansa, per una jove companyia de teatre de Londres anomenada Dry White. Finalment, va viure la seva estrena professional l’estiu passat al Festival d’Edimburg.

Però totes dues es retroalimenten, crec. Totes dues són monòlegs, és clar. El monòleg pot ser una forma teatral sorprenent per la seva cruesa i per una franquesa que et pot arribar a obsessionar. Totes dues són històries sobre pares. Totes dues són estudis sobre el matrimoni i les seves possibilitats i crisis. Però, per sobre de tot, totes dues estan forjades amb material londinenc.

Jo no vaig néixer a Londres. M’hi vaig traslladar fa disset anys, quan en tenia 23, amb la intenció d’anar-me’n al cap de dos anys. No ho vaig fer. No vaig poder.

Londres és una ciutat solitària i maltractada que s’estén sense control. Set milions de persones intercanvien llambregades mentre proven d’evitar tot contacte visual. És una ciutat d’una riquesa històrica que prova de reconstruir. Està partida per un riu. És una ciutat definida per segles de guerra i foc. És una ciutat gravada per la verola. Però són les contradiccions les que sobretot la defineixen.

I encara més sorprenent, és una ciutat rica en humanitat i salvatgement hostil alhora. És un lloc d’esperança i desesperança a parts iguals. D’història i ignorància, d’alcohol i pensament. És la ciutat en què vaig formar la meva família i ara espero viure-hi la resta de la meva vida. Suposo que espero viure a la mateixa casa.

Però és aquesta mateixa ciutat, en la seva violència i solitud, la seva esperança i por, la que confereix a aquestes dues peces una identitat compartida. És per això que dóna el nom a aquest aparellament.

Simon Stephens

Presentació de l'autor a càrrec del mateix autor

Presentació de l'autor a càrrec del mateix autor

És una mena de simplificació extrema, però no deixa de resultar-me cert que els dramaturgs arriben a ser dramaturgs per un d’aquests dos camins. Uns són actors frustrats que decideixen escriure’s a si mateixos un paper sensacional. De fet, podríem descriure així la majoria dels millors dramaturgs britànics. Els altres són escriptors que, d’alguna manera, ensopeguen amb el teatre com el mitjà que millor articula el que volen dir. Jo em sentiria més còmode sent classificat en aquest segon grup. He escrit sempre. Des que tenia uns sis anys. Sovint m’he sentit més feliç escrivint que fent gairebé qualsevol altra cosa. És emocionant per a mi guanyar-me la vida en gran part escrivint, ja que és una cosa que sempre havia volgut fer. Mirant enrere, però, em resulta força estrany fer-ho escrivint per a l’escena.

Vaig néixer el 1971 i vaig créixer a Stockport, una barriada al sud de Manchester. Abans de fer divuit anys, calculo que havia anat com a molt set vegades al teatre. Si bé és veritat que des de ben petit volia ser escriptor, em sembla que també és just dir que sempre havia volgut ser compositor. Volia compondre cançons com Elvis Costello o Tom Waits o Mark Eitzel. El desengany més gran que he tingut mai és haver cantat sempre fatal. La meva adolescència va estar marcada per les sèries de televisió de Dennis Potter i Alan Bleasdale i les pel·lícules de David Lynch i Martin Scorsese. Va ser el seu treball, molt més que el de qualsevol dramaturg, el que em va introduir en la noció d’escriptura dramàtica.

Vaig decidir fer la carrera d’història més que la d’anglès perquè m’estimava massa la literatura per voler fer-ne una dissecció. Va ser a la Universitat de York on vaig trobar el meu camí al teatre (molt sovint com a resultat de l’intent de lligar-me alguna estudiant d’anglès de la rogalia de Londres), en un lloc petit, fred i humit, a la perifèria del campus, anomenat Drama Barn (“el graner del teatre”).

Mentre hi veia obres de teatre, se’m va ocórrer una idea molt senzilla: què passaria si fos possible crear la mateixa sensació de duresa i compassió, de comèdia i brutalitat que trobava en l’obra de Bleasdale i Potter, de Lynch i Scorsese, en un mitjà teatral que et permetés tancar les portes amb clau? Què passaria si fossis a la mateixa habitació que Frank Booth i Yosser Hugues i no en poguessis sortir? Què passaria si hi hagués altra gent amb tu allà dins? Va ser una idea que em va dur a escriure per a l’escena.

Va ser una idea que m’ha sostingut des de llavors.

És important dir que *Bluebird* no és la primera obra que vaig escriure. De fet, és la número nou. A York, durant dos anys a Edimburg, i després durant tres anys a Londres, vaig escriure una sèrie d’obres de teatre dolentíssimes. Ni tan sols sé on paren la meitat d’aquests textos. Algunes es van estrenar en sales alternatives d’aquestes ciutats. Un parell, i amb raó, no es van arribar a estrenar mai. De totes vaig aprendre alguna cosa. Actualment s’abusa una mica massa d’estrenar primeres obres a so de bombo i platerets en els teatres més importants. Comporta un pes terrible per als dramaturgs genuïnament primerencs. Estic content d’haver tingut l’oportunitat de cagar-la i tornar-la a cagar una vegada i una altra.

Per a mi també és important dir que, formalment, no vaig estudiar mai teatre, i certament mai a la universitat. El tema necessari de totes les obres és la humanitat. Els dramaturgs exploren, artísticament, què és ser un ésser humà, amb més rigor i detall que els practicants de qualsevol altre art. En aquest sentit,

vaig aprendre més sobre la meva temàtica duent un bar o treballant en cafeteries, viatjant en autobusos nocturns, treballant per a una discoteca mòbil o com a repartidor del *Betterware Homecare Catalogue* del que hauria après mai en un curs de dramaturgia. I si bé és cert que crec apassionadament que sí que és possible ensenyar a escriure teatre, com a mínim que és possible aprendre i desenvolupar molts dels elements de l’ofici teatral, crec igualment que amb l’estudi acadèmic sol no n’hi haurà prou per a ningú. Necessites haver viscut una mica.

Simon Stephens

Aquest text és un fragment de la introducció a *Plays 1* (Londres: Methuen, 2009)

Obra. 1997: *Bring Me Sunshine*; 1998: *Bluebird*; 2001: *Herons* i *Five Letters to Elizabeth*; 2002: *Port*; 2003: *Digging* i *One Minute*; 2003/4: *Christmas*; 2004: *Country Music*; 2005: *On the Shore of the Wide World*; 2006: *Motortown*; 2007: *Pornography*; 2008: *Harper Reagan* i *Sea Wall*; 2009: *Punk Rock*; 2010: *A Thousand Stars Explode in the Sky* (escrit amb David Eldridge i Robert Halman), *Marine Parade*, *The Trial of Ubu* i *T5*; 2011: *Wastwater*.